

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ nhật, ngày 28/05/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG VIII: NÓI RÕ VỀ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT (PHẦN BA)”

Ngày nay, rất nhiều người niệm Phật nhưng không có thành tựu điều này khiến cho đại chúng không còn tin vào pháp Tịnh Độ. Đây là nguyên nhân chính khiến pháp Tịnh Độ dần bị mai một. Nhiều người học “**Đệ Tử Quy**”, nghe pháp Hoà Thượng nhưng không thật làm khiến mọi người nghi ngờ lời dạy của người xưa, của Hoà Thượng.

Cách đây hơn 10 năm, khi tôi bắt đầu dịch đĩa của Hoà Thượng, sau khi nghe đĩa xong, có nhiều người đã đề xướng cách tu của Hoà Thượng. Khi đó, tôi cảm thấy rất bất an vì nhiều người đã phổ biến, cắt ghép các đĩa của Hoà Thượng. Hoà Thượng đã hết lòng hết dạ dạy bảo chúng ta nên tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm nói và làm những điều Hoà Thượng đã dạy. Cách nói, cách làm, cách tu của chúng phải có sự nhất quán.

Hòa Thượng nói: “**Khi chúng ta bước vào niệm Phật đường, chúng ta muốn công phu có lực thì chúng ta phải buông xả thân tâm thế giới. Chúng ta không thể buông vì chúng ta chưa thông, chưa hiểu tường tận**”. Nếu chúng ta dính mắc vào mọi việc thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại. Chúng ta muốn thế hội được câu: “**Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh**” cũng không dễ dàng. Chúng ta nhìn thấu thì chúng ta mới có thể buông xả. Chúng ta luôn dính mắc vào “**cái ta**”, “**cái của ta**”. Chúng ta cũng đã học gần 1000 ngày nhưng chúng ta đã thay đổi được tập khí của chúng ta chưa? Chúng ta học 1000 ngày không trễ phút nào thì tập khí của chúng ta mới có thể có sự chuyển đổi. Chúng ta nói để tự nhắc nhở chính mình.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta chưa thông giáo lý mà thì chúng ta phải nghe giảng Kinh, nói pháp, cùng nhau học tập để bổ cứu**”. Hòa Thượng nói, Ngài may mắn vì suốt cuộc đời Hòa Thượng không phải rời pháp tòa, Ngài có cơ hội để nói cho chính mình nghe. Giai đoạn khó khăn nhất, khi Hoà Thượng ở nhà một vị cư sĩ thì Ngài vẫn ở trên pháp tòa để nói và nghe pháp. Chúng ta tu mà không học thì chúng ta mù quáng, chúng ta học mà không tu thì chúng ta giống như cái bị đưng sách.

Hòa Thượng nói: “**Ngày trước ở đại Phật Đường không giảng Kinh nhưng trong thời gian một cây hương, sau khi mọi người ngồi yên lặng niệm thầm thì vị hội trưởng sẽ ra để khai thị. Thời hiện đại, thời gian chúng ta nghe Kinh rất ít, nền tảng của chúng ta không vững chắc thì dù chúng ta đến niệm Phật đường thì chúng ta vẫn phiền não. Cho nên chúng ta không thể không nghe pháp, không thể không đọc**

Kinh. Chúng ta phải chân thật dụng công nỗ lực". Việc khai thị cũng gần giống như giảng dạy sẽ giúp mọi người đoạn nghi hoặc, sinh tín tâm, công phu có lực. Hòa Thượng là bậc Lão tu, Ngài đã đi qua rất nhiều đạo tràng nên Ngài đã nhìn thấy thực trạng của người tu hành ngày nay. Nền tảng của chúng ta không chắc chắn nên chúng ta phải ngày ngày đọc Kinh, nghe pháp. Thời hiện đại này, chúng ta nên dành thời gian đọc Kinh hai phần, thời gian niệm Phật một phần vì nền tảng của chúng ta không đủ, chúng ta chưa rõ ràng tường tận.

Hòa Thượng nói: "**Những người ở trong thôn Di Đà đều là Bồ Tát vì họ đến đây chỉ có một mục đích là làm Phật. Niệm Phật là nhân làm Phật là quả**". Rất nhiều người đóng góp xây dựng thôn Di Đà nhưng thôn Di Đà đã không thể hình thành. Dù chúng ta không niệm Phật thì tâm chúng ta cũng phải là tâm Phật, chúng ta luôn nghĩ lợi ích nhân. Chúng ta vẫn nghĩ đến mình, không buông bỏ thân tâm thế giới vậy thì chúng ta chỉ gieo duyên với Phật.

Hòa Thượng nói: "**Chúng ta phải ngày ngày niệm Phật, nhớ Phật. Chúng ta là phàm phu nghiệp chướng, tập khí sâu nặng, chúng ta phải ngày đêm niệm Phật không gián đoạn. Nếu thể lực của chúng ta không đủ sức thì chúng ta phải cố gắng khắc phục. Đây là chúng ta "tự lợi lợi tha", chúng ta vì chính mình và cũng là vì chúng sanh. Chúng ta thành tựu rồi thì chúng ta sẽ có thể phổ độ chúng sanh. Hy vọng mọi người có thể tự động, tự phát làm**".

Hòa Thượng nói: "**Khi chúng ta đến niệm Phật đường niệm Phật, chúng ta niệm Phật mệt thì chúng ta nghỉ ngơi. Khi nghỉ ngơi, chúng ta không cần cởi áo tràng vì khi cởi áo tràng rồi thì chúng ta sẽ có thể ngủ quên làm lãng phí thời gian niệm Phật. Chúng ta mặc áo tràng để đề cao sự cảnh giác, đề phòng sự lười biếng của chính mình. Chúng ta tu học như vậy thì làm sao chúng ta không thành tựu chứ!**".

Hòa Thượng nói: "**Trong "Ảnh Trần Hồi Úc Lục" có nói, pháp sư Đế Nhân có người học trò niệm Phật được vãng sanh, ông là người thợ vá nồi, tuổi trung niên mới xuất gia, cuộc sống nghèo khó, không biết chữ. Hòa Thượng Đế Nhân dạy ông niệm một câu Phật hiệu, niệm Phật mệt thì nghỉ, nghỉ khỏe rồi thì phải mau niệm Phật, nhất định không được lười biếng giải đãi, tương lai nhất định có chỗ tốt! Người học trò này là người thôn quê chất phác, ông chân thật nghe lời, lão thật niệm Phật, không có tạp niệm. Ông niệm Phật, ba bốn năm thì thành công. Sau khi vãng sanh ông còn đứng ba ngày để đợi pháp sư Đế Nhân đến lo hậu sự cho mình. Pháp sư Đế Nhân đã tán thán ông rằng: "Ông đã không uổng phí việc xuất gia. Hòa Thượng, trụ trì, đại pháp sư giảng Kinh, thuyết pháp cũng không bằng ông!". Một người lão thật niệm Phật thì công phu của họ "nhất niệm tương ưng nhất niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật**".

Hòa Thượng nói: "**Trong "Địa Tạng Kinh Khoa Chú Luận Quán" nói: Nếu mỗi niệm đều tương ưng thể tính trạm tịnh, tất cả niệm đều tương ưng tự tánh thì chúng**

ta sẽ nắm chắc phần vãng sanh. Người lão thật niệm Phật, trong tâm họ không có vọng tưởng, phiền não, họ chỉ niệm một câu “A Di Đà Phật” không gián đoạn vậy thì họ đã quay trở về với tự tánh thanh tịnh”.

Hòa Thượng nói: “Ngài **Lục Tổ Huệ Năng** nói: “**Bổn lai vô nhất vật, hà xứ nhá trần ai**”. Trong tự tánh không có một vật làm sao mà nhiễm bụi trần. Chỉ cần niệm niệm tương ứng với tự tánh thì chúng ta đã có thể vãng sanh thượng phẩm. Trong tâm thanh tịnh không có ô nhiễm, không có một chút vướng mắc. Chúng ta dùng tâm thanh tịnh nhất tâm niệm Phật thì chúng ta nhất định tự tại vãng sanh”.

Hòa Thượng nói: “Trong “**Tịnh Độ Thánh Hiền Lục**” và “**Vãng sanh chuyện**”, ghi chép câu chuyện về rất nhiều người đã tự tại vãng sanh, những người vãng sanh không được ghi chép lại còn nhiều hơn rất nhiều. **Lão Pháp sư Đàm Hư** nói, cả đời tôi đã tận mắt nhìn thấy hơn 20 người tự tại vãng sanh, còn tôi nghe nói về những người tự tại vãng sanh thì còn nhiều hơn rất nhiều!”. Cách đây hơn 50 năm sự đi lại rất khó khăn nên rất khó đi lại để gặp trực tiếp những người vãng sanh.

Hòa Thượng nói: “**Pháp sư Tu Vô** cũng là người có cuộc sống khổ hạnh, không biết chữ. Khi chùa **Cực Lạc** tổ chức truyền giới, ông phát tâm chăm sóc cho người bệnh. **Pháp hội truyền giới vẫn chưa kết thúc** thì ông đã biết trước giờ ra đi. Trước khi vãng sanh ông nói với mọi người: “**Người có thể nói mà không thể làm thì không phải là người có trí tuệ chân thật**”. Chùa **Cực Lạc** là nơi Hòa Thượng ở trước khi Ngài vãng sanh. Giới đàn của các chùa thường diễn ra trong khoảng thời gian từ 3 đến 6 tháng, ở đó, các Phật tử niệm Phật, hành trì miên mật. Người chân thật có trí tuệ là người có thể nói và có thể làm.

Hòa Thượng nói: “**Cư sĩ Trịnh Tích Tân** là một người buôn bán, khi nghe **lão Pháp sư Đàm Hưng** giảng ông hoan hỷ tán thán. Về sau ông không làm nghề buôn bán nữa mà học giảng “**Kinh A Di Đà**”. Ông đi khắp nơi giảng Kinh, khuyên người niệm Phật. Một lần, sau khi giảng Kinh xong, ông nói: “**Tôi phải đi rồi!**”. Sau đó, ông ngồi vãng sanh rất tự tại. Ngày trước, em trai của ông cho rằng anh trai mình mê muội nên mới học Phật. Em trai ông nhìn thấy anh tự tại vãng sanh nên ông cũng chân thật niệm Phật, 3 năm sau thì cũng được vãng sanh, trên người chỉ có một chút bệnh nhẹ”. **Cư sĩ Trịnh Tích Tân** khuyến khích người niệm Phật cũng là khuyến khích chính mình. Hòa Thượng đã kể cho chúng ta câu chuyện về người thật, việc thật. Người lâm chung không bị bệnh khổ, tinh táo, tự tại ra đi thì đây là đại phước báu.

Hòa Thượng nói: “**Cư sĩ Trương** ở chùa **Khảm Sơn**, có cuộc sống nghèo khó, chồng bà là người kéo xe kéo, khi chùa có pháp hội niệm Phật thì bà thường đến chùa làm công quả. Bà ở trong bếp nấu cơm, rửa chén nhưng trong tâm không gián đoạn câu Phật hiệu. Bà biết trước giờ ra đi, bà dặn chồng chăm sóc hai con nhỏ, không có một chút bệnh khổ, ngồi trên giường tự tại vãng sanh. Đây là tấm gương

cho người học Phật. Chúng ta không cần người khác giúp đỡ mà chính chúng ta phải nắm chắc phần vãng sanh”.

Đây là những câu chuyện giúp chúng ta có thêm niềm tin với pháp môn Tịnh Độ. Nhiều người không nghe được các câu chuyện kỳ tích vãng sanh nên họ đã bỏ pháp môn niệm Phật. Nhiều người bỏ niệm Phật để trì chú vì họ thấy công năng trì chú rất rõ ràng, đây là những người tu hành nhưng đã rơi vào “*danh vọng lợi dưỡng*”. Họ không biết rằng người niệm Phật là người có đại phước báu. Thế giới Tây Phương Cực Lạc mà chúng ta còn có thể đến được thì những việc ở thế giới Ta Bà này đều là những việc không đáng tính kể. Người xưa nói: “*Người phước ở đất phước, đất phước dành cho người phước*”. Việc cơm áo gạo tiền ở thế gian này là những việc không quan trọng, không đáng để chúng ta bận tâm.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!